

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 516/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Viktorom Križiakom, advokátom, Moyzesova 46, Košice, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1TdoV/6/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 1TdoV/6/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“) nevyhotovením a nedoručením písomného rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa. Sťažovateľ požaduje tiež finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že najvyšší súd je v napadnutom trestnom konaní o dovolaní sťažovateľa nečinný, pretože nevykonal kroky smerujúce k doručeniu písomného odôvodnenia rozhodnutia o dovolaní, o ktorom bolo údajne rozhodnuté už 25. apríla 2023.
3. Sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. BB-3T/1/2016 zo 16. februára 2017 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 Trestného zákona a zo spáchania obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti

podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a na účel jeho výkonu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Sťažovateľovi bol uložený aj trest prepadnutia majetku, trest prepadnutia veci, ako aj trest zhabania veci. Sťažovateľ i prokurátor proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podali odvolania. Najvyšší súd rozsudkom č. k. 5To/5/2017 z 28. marca 2019 podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku bol sťažovateľ rovnako uznaný vinným a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov, bol opravený, resp. preformulovaný výrok rozsudku tak, aby bol v súlade s § 34 ods. 7 písm. d) Trestného zákona, a odvolanie sťažovateľa bolo ako celok podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté. Proti rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ 19. februára 2020 dovolanie, pričom špecializovaný trestný súd dovolanie predložil najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu na rozhodnutie 30. októbra 2020.

4. Podľa sťažovateľa je celé dovolacie konanie poznačené neefektívnym a nesústreďeným postupom súdov, ako aj zbytočnými priet'ahmi, o ktoré sa sťažovateľ ničím nepričinil.

5. Dĺžku dovolacieho konania sťažovateľ už napadol ústavnou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd koná v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 311/2023. Predmetom aktuálnej ústavnej sťažnosti je opakované porušenie označených práv konkrétnym postupom predsedu dovolacieho senátu 1TdoV JUDr. Moznera, ktorý dosiaľ nedoručil sťažovateľovi písomné vyhotovenie rozhodnutia o dovolaní, ktoré bolo údajne vyhlásené 25. apríla 2023. Nedoručenie rozhodnutia najvyššieho súdu viac ako 5 mesiacov je podľa sťažovateľa neakceptovateľný stav v rozpore s právom na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní spočívajúcim v nedoručení písomného vyhotovenia rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa, ktoré bolo najvyšším súdom vyhlásené 25. apríla 2023.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákon o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákon o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákon o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákon o ústavnom súde.

8. Podľa rozhodovacej praxe ústavného súdu procesná úprava § 55 zákona o ústavnom súde upravuje situácie, keď je návrh na konanie pred ústavným súdom neprípustný. Ide o negatívne podmienky konania pred ústavným súdom, z čoho vyplýva odmietnutie návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde. Negatívne podmienky bránia uskutočniť konanie a vydať meritórne rozhodnutie. Patria k nim predovšetkým podmienky, ktoré vymedzujú, kedy sa

prerokovanie inak spôsobilého návrhu nepripúšťa. Zákon o ústavnom súde v dikcii § 55 rozoznáva až štyri podmienky neprípustnosti návrhu (m. m. III. ÚS 402/2021).

9. Prvá podmienka obsiahnutá v § 55 zákona o ústavnom súde sa týka takej veci, o ktorej už ústavný súd meritórne (teda nie procesne okrem prípadu uvedeného v § 212 zákona o ústavnom súde) rozhodol (ide o tzv. prekážku veci právoplatne rozhodnutej – *res iudicata*).

10. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (napr. I. ÚS 510/2019, I. ÚS 545/2019, I. ÚS 33/2020, II. ÚS 4/2020, II. ÚS 141/2020, II. ÚS 312/2021, IV. ÚS 262/2020).

11. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe a sťažovateľ to v ústavnej sťažnosti sám uvádza, že ústavnou sťažnosťou doručenou 10. mája 2023 namietal porušenie svojich identických práv postupom najvyššieho súdu v napadnutom dovolacom konaní, pričom ústavný súd o tejto sťažnosti vedie konanie pod sp. zn. III. ÚS 311/2023. V aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta v podstate len oneskorené vyhotovenie rozhodnutia o dovolaní a jeho následné nedoručenie napriek tomu, že od rozhodnutia najvyššieho súdu uplynulo už 5 mesiacov.

12. Zo spisového materiálu vedeného ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 11/2023 vyplýva, že ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol nálezom zo 7. septembra 2023, ktorým vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa postupom najvyššieho súdu v identickom dovolacom konaní, priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur a trovy konania. V záujme náležitého poskytnutia ústavnoprávnej ochrany v prerokovávanej veci ústavný súd z odôvodnenia predmetného nálezu (dosiaľ nenadobudol právoplatnosť) zistil, že najvyšší súd uznesením č. k. 1TdoV/6/2020 z 25. apríla 2023 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, rozhodnutie bolo vyhotovené 30. júna 2023 a odoslané špecializovanému trestnému súdu 10. júla 2023, kde bolo doručené 13. júla 2023. Ústavný súd v predmetnom náleze dôsledne vyhodnotil všetky kritériá, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri posudzovaní otázky, či v napadnutom konaní došlo k prietahom v konaní, zohľadňujúc aj postup najvyššieho súdu po vyhlásení rozhodnutia o dovolaní, pričom z dôvodu písomného vyhotovenia rozhodnutia o dovolaní a jeho zaslania špecializovanému trestnému súdu neuložil najvyššiemu súdu povinnosť, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy.

13. Z rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že ako neprípustné odmieta opakované ústavné sťažnosti na zbytočné prietahy v prípade, ak sa v nich namieta obdobie predchádzajúce právoplatnosti nálezov ústavného súdu, ktorými vyslovil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. II. ÚS 589/2016). Vo vzťahu k spomínanému nálezu je potrebné zdôrazniť, že išlo o nedávne rozhodnutie ústavného súdu (vydané 3 týždne pred podaním aktuálnej ústavnej sťažnosti), ktoré ešte nenadobudlo ani právoplatnosť, v ktorom na námietky sťažovateľa týkajúce sa dĺžky napadnutého konania po vyhlásení uznesenia najvyššieho súdu v dovolacom konaní v citovanom náleze bola daná dostatočná odpoveď, a ďalšie preskúmvanie možných porušení identických článkov v tom istom konaní je neprípustné, pretože sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

14. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 311/2023 rozhodol, bolo potrebné ju odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

15. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu